Посвещавам тази книга на всички деца и на порасналите, които носят детето в себе си. Това са приказки за малки, но и големите могат да се потопят в света на пеперудата Фани и момичето; да почувстват истински значимите неща, които ни завещава Момчето часовник; да станат по-благодарни, вдъхновявайки се от Благодар, и да усетят магията на вълшебното лято в едно селце, сгушено в гъсти гори. Приказките са измислица, но това не трябва да потиска фантазията ни. Защото повярваме ли в тях, можем да ги направим реалност. Живейте живота си с приказни дела!

Денис Кьосев

Всяко лято било дълго чакано. Слънцето горяло винаги по различен начин. Но това лято било толкова привлекателно, толкова горещо и толкова пълно с надежда, че чак то самото очаквало всеки ден да се случи по нещо запомнящо се. Тогава парещият сезон донесъл много топлина, синьо небе, нежни ветрове и ароматни цветя на всички. Донесъл и нов живот на момиче, което било наречено Мариса.

Наред с това, една пеперуда била привлечена от всичко около себе си. Тя носела нежното име Фани. Била много красива и добра. Нейните криле били пълни с пъстрота. В тях била събрала всички вет-рове. И всяко пърхане й давало сили за живот. Все-ки ден обичала да си говори с една роза и да пре-карва колкото се може повече време с нея. Фани пристигнала към обяд в градината и поздравила ароматната роза:

– Добър ден, прекрасна розичке! – размахвайки криле, тя се доближила до нея и кацнала точно върху белия й цвят.

– Добър ден, Фани! И днес си тук, и днес долетя при мен. Ти можеш да летиш, а аз мога само да стоя на едно място...

– Ти стоиш на едно място, но си красива и радваш хората с външността и аромата си, а това е важно – казала пеперудата не за да я успокои, а защото наистина било така.

Разговорът им продължил дълго. Късно следобед Фани трябвало да тръгва към мравуняка на едно семейство мравки, на които трябвало да занесе ароматен парфюм и малко пясък, изпратени от розата като подарък.

На другия ден пеперудата прелетяла доста километри, за да стигне до вечнозелена гора при едно славейче, от което трябвало да вземе лекарство за Щурчо – той бил болен и вечер не можел да свири. Не пропуснала да чуе и прекрасна мелодия от славейчето, което винаги щом я видело, й казвало:

– Фани, ти си толкова красива и добра, че няма как да ти откажа и да не ти изпея нещо. Твоите добри постъпки се множат, те не спират да се увеличават и ти не спираш да помагаш на всеки. Ти си най-добрата пеперуда!

Фани прегърнала славея и му отговорила:

– Аз съм добра, защото и ти си добър. Аз помагам, защото и ти ми помагаш. Аз съм красива, защото помощта ти ме краси. Няма как сама да правя всичко това, но пък имам приятели, които винаги са с мен и ми съдействат. Винаги трябва да желаеш да помагаш, да ощастливяваш някого с добро.

Пеперудата говорела с нежен тон, а славеят, затворил очи, само й прошепнал:

– Остани си такава. Разпръсквай с леките си криле добро по света. Остани си такава!

Дните минавали и лятото ставало все по-горещо и прекрасно. Хората, растенията, животните, всички обичали този сезон. Слънцето им се усмихвало и те му се усмихвали. Понякога горещината ги уморявала, но въпреки това били щастливи. А Фани никога и от нищо не чувствала умора. Била винаги готова да помогне и да дари усмивка на някого. Тя получавала сили за живот от чуждата радост.

Един ден, докато си приказвали с пеперудата, розата обяснявала как пази своята красота и свежест:

– Бодлите са моята броня. Те ме пазят и благодарение на тях аз оставам все така красива. А капките ми дават свежест.

Фани, освен че научавала неща за живота на розата, вдишвала и нейния нежен и приятен аромат. По едно време бялата принцеса помолила добрата пеперуда да й направи лек ветрец, за да може мирисът й да се разнесе още по-далеч. Заедно с това, Фани говорела на розата за своето опазване от недоброжелатели:

– Розичке, а пък аз се пазя чрез способността да летя. Моите крила са моята броня, а вятърът ми дава свежест. Той ме обича и аз го обичам.

Свидетел на разговора била Мариса – момичето, за което ви споменах съвсем в началото. С тъжно лице и очи, пълни със сълзи, то стояло и слушало. А когато спрели да говорят, се обърнало към тях:

– От няколко дни ви слушам как си говорите и научих, че сте много добри. Пеперудке, и аз имам нужда от теб. Моля те да ми помогнеш.

Фани кацнала на рамото на момичето и с усмивка му казала:

– Ще ти помогна, сладко момиче. Приятно ми е, аз съм Фани. Това, че кацнах на рамото ти, означава, че носиш чиста душа. Казват, че ако пеперуда кацне върху някого, то този човек е много добър и обича да помага. Аз съм добросъздател и ще направя добро за теб. С какво искаш да ти окажа помощ?

– Фани, от близо месец не съм със своите родители, загубих ги. Дойдохме тук на разходка и се загубих. Сега ме гледа една страхотна жена и тя пра-

ви всичко възможно да ги открие. Моля те, добра пеперудке, намери родителите ми и ме заведи при тях.

Крилатата помощница се трогнала от думите на Мариса и от това, което се е случило. Веднага попитала как може да разпознае родителите. Изгубилото своите майка и баща момиче й казало, че те свирели на цигулка; вярвало, че ще са с много натъжени лица, с насълзени търсещи очи.

Фани веднага потеглила, за да помогне на тъжното дете. Дълго летяла, докато пред погледа й не се появили мъж и жена, които плачели и свирели на цигулките си мелодия, пълна с тъга, с желание да се случи нещо добро. Пеперудата се доближила до тях и ги попитала:

– Аз съм Фани и помагам на хората, изпаднали в беда. Вие ли сте родителите, загубили своето малко момиче?

След тези думи мъжът и жената спрели да свирят и с голямо вълнение отговорили:

– Да. Да. Ние търсим своята малка принцеса, малката ни Мариса. Откакто не знаем къде е, всеки ден свирим. С това се надяваме да ни чуе и да бъдем отново заедно. Да не би да знаеш къде е, прекрасна пеперудке?

– Да, знам. Тя е много тъжна и ме помоли да ви потърся. Радвам се, че ви открих. А сега ще отлетя при нея и ще я доведа.

Фани прелетяла бързо и казала на малкото момиченце, че е открила родителите му. То се зарадвало и веднага помолило да тръгнат към тях. Пеперудата го завела и събрала семейството отново заедно. Мариса прегърнала своите родители. Всички се разплакали от радост и веднага започнали да свирят на цигулките си. Това било в знак на благодарност към Фани, която направила добрина за тях. Мелодията била весела, топла и носеща вятъра на надеждата и доброто. Фани, слушайки ги, си казала: „Обичам тези сълзи. Обичам да разплаквам, да гледам как хората плачат от радост. Всички трябва да плачем повече от радост, а не от мъка".

Лятото отивало към своя край. Донесло на всички много радост, топло слънце и вяра в по-добър живот. Вече планирало своя полет, а есента приготвяла златистите си одежди, с които щяла да пристигне. В последните дни на горещия сезон Фани и розата били отново в градинката, но този път мълчали и се любували на пъстроцветната дъга, изгряла над тях. Фани нарушила мълчанието и орисала с думи всички по света:

– Нека животът на всеки бъде изпълнен само със светли и приятни цветове като тази прекрасна дъга. Нека всеки стане по-добър и дарява доброта ежедневно. Вятърът да разнася добротворчеството, да засажда усмивки и лицата на хората да греят по-силно дори от слънцето.

След тези благопожелания се появила още една дъга, а Фани повярвала, че всичко, което е отправила към хората, е започнало да се сбъдва; че всеки е станал по-добър и щастлив. Често казвала на розата, любимата й роза, че хората нямат криле и не могат да летят, но имат сърца, в които живее добро. И ако това добро се ражда всеки ден, те могат да го изпращат да прелита над света и да дарява живот, вяра и надежда. Крилете на хората са душите им. Те, хората, трябва винаги да ги размахват, да летят всеки ден и да не чувстват умора от нищо.